

KIRKJULIGT MISSIÓNSBLAÐ

At standa í náðini

Sten Sørensen, blaðstjóri

Eg eri stórnýtari av Guds náði! Hon merkir alt fyri meg. Paulus leggur dent á náðina: ”Men tú, sum ger gerningar, verður lønin roknað ikki

eftir náði, men eftir skyldugleika; tí harímóti, sum ikki ger gerningar, men trýr á hann, sum rættvísger ógudiligan, verður trúgv hansara

roknað til réttvísi. Eins og eisini Dávid prísar tann mann sælan, sum Gud tilroknar réttvísi uttan gerningar.” Róm. 4,4-6.

Her kemur tað greitt fram, hvat ið náði er. Hon hevur einki at gera við okkara arbeiði ella okkara gerningar. Okkara løn verður ikki roknað uppí. Trælaandin er soleiðis, at tú mást gera okkurt, fyri at tú skalt hava uppiborið tað. Frelsan hevur einki at gera við tað, sum vit gera ella megna.

Hevur tú givið tær far um, at Paulus byrjar øll brøv síni við ”Náði veri við tykkum”? Hetta er nógvar ferðir meir enn eitt vanligt orðafelli, tá ið teir skuldu byrja eitt bræv, hetta er tann djúpasti av øllum andaligum sannleikum. Náðin skal nevniliga vera við okkum. Hugsa tær, náðin er við okkum alla tíðina!

Tað er so gott at lesa Róm. 5,2: ”Við trúnni hava vit eisini fingið atgongd til hesa náðina, sum vit standa í.” Vit standa altso í náðini. Hvar stendur tú? Eg standi í náðini!

Summi tey strevast og stríðast og hugsa: ”Eg eri ikki nóg góður, eg megni hetta ikki.” Summi siga: ”Eg havi gingið á møti alt mítt lív, og eg verði støðugt freistaður.” Sjálvandi verða vit freistað. Gamli Ádam er ikki vorðin umvendur. Gamli Ádam skal ikki við til

Himmals. Hann kunnu vit taka við okkum á møti, so leingi vit vilja, og hann verður ongantíð umvendur. Tað er hin nýggi skapningurin, sum vit hava fingið, andi okkara, sum verður endurføddur, og sum skal til Himmals!

Vit mugu ikki byggja upp á kenslur! Vit mugu niður á grundvøllin, sum er Jesu Kristi krossur. Tú stendur í náðini. Tú gongur ikki út og inn úr náðini. Tú fært loyvi at vera har.

Tað er ikki lógin ella okkara egna viljastyrki, sum venur okkum upp at liva eitt nýtt lív. ”Náði Guds venur okkum upp at avnokta gudloysi og hinar veraldligu girndir og liva sániliga, réttvíst og gudiliga í heiminum, sum nú er.” Titus 2,11-12. Hetta er náðinnar loyndarmál. Jú meir vit royna í egnari megi at liva eftir boðunum, jú verri verður tað.

Baða tær í náðini. Savna teg um Golgata. Tá fert tú at merkja, at tú fert at elska hann, av tí at hann elskaði teg fyrst. Tá ið vit eru í hesum kærleikanum, tá virkar náðin soleiðis, at vit ongan hug hava at gera honum ímóti. Og um vit falla, er altíð nýggj náði til hjálp í rættari tíð.

Effie Campbell umsetti.

Andakt

So sigur hann við mannin: “Rætt hondina fram!” Matt. 12,13

Jesus biður manning gera tað, hann ikki er førur fyri. Hond hansara var visnað. Tað var eingin megi í henni. Hon hekk sum deyð niður við lið hansara og var sum ein byrða. Hvussu kundi hann rætta Jesusi hondina? Var tað ikki ein sjálvfylgja, bara at mótmæla og siga: Tað er júst tað, eg ikki eri førur fyri!

Men maðurin ger nakað, hann ikki er førur fyri. Hann gera tað, við at líta á Jesus. Tað skalt tú eisini gera. Tú kanst ikki trúgva. Tú eigur ikki evnini til tað. Men tú kanst líta á Jesu orð. Vend títt sinn og hjarta móti Orðinum eina. Tá kennir tú, orðið bera náði við sær. Tað merkir, at Guð brúkar tað sum ein veg, at vísa tær náði. Sjálvt Orðið tekur búgv í tær og skapar trúgv.

Tað hendir, hvørja ferð Orðið verður “ Orðið eina” í hjarta tínum. Tá hvørt “men” ella “og” hvørvur, og hjartað bert verður bundið at Orðinum, hylir tað sál tína, og tú gert eftir Harrans orði. Tá trýrt tú, tí Jesus hevur sagt tað, og tú skalt ikki verða til skammar. Tað varð tann visnað hondin ikki. Við kraft frá Jesu orði, kundi hon rætta seg móti Jesusi. Tað kann tín trúgv eisini, og tá ert tú grøddur við hansara sárum, og eitt lýtt lív er byrjað.

H.E. Nissen: Han er vor fred

Sólvá Syderbø umsetti

Arabar bjóða vælkomin.

Kampen for et fristed

Suni Jacobsen umsetir

Um hetta mundið voru tveir týðningarmiklir leiðarar í arabíska heiminum. Annar var Hussain í Hedjas (partur av verandi Saudi Arabia), og hin var Faisal, sonur Hussains. Teir voru ættaðir úr sonevnda "hashemitiska húsinum" og voru andaligir leiðarar hjá arabíska fólkinum. Teir tráðu eftir menning og framgongd, og eygleiddu jødiska fólkíð við vælvild og mildum eygum, tí teir mettu hetta sum sítt ættarfólk.

I januar mánað, 1919, eftir krígslók, voru friðarsamráðingar í Paris. Her hittust Faisal, ið umboðaði arabar og Chaim Weizmann, ið umboðaði zionistarnar.

Weizmann og Faisal funnu fram til eina semju, har tað, m.a. ljóðar soleiðis:

"Øll neyðug tiltøk skulu takast til tess at stimbra jøðum í stórum tali at búsetast í Palestina." Faisal skilti, at jødiska bustingin var ein fyrirtreyt fyri at arabíski

heimurin kundi hálast upp úr fátaksins og analfabetismunnar mórudíki.

Tveir mánaðir eftir fundin við Weizmann skrivaði Faisal eitt bræv til ein av zionistisku leiðarunum Felix Frankfurter. Og her kom framskygni hansara stórliga til sjóndar, tá talan var um støðuna sum heild:

"Vit samstarva um ein betraðan og endurføddan Orient. Báðar rørslur okkara sampakka hvør aðrari. Jødiska rørslan er tjóðskaparlig og ikki hjálandakend. Rørsla okkara er eisini tjóðskaparlig, uttan at brellast eftir annanmans ogn. Rúm er fyri okkum báðum. Snøgt sagt haldi eg, at hvørgin rørsla okkara kann vænta sær veruligan framburð, uttan hjálp frá hinari."

Soleiðis kundu zionistarnir við góðum vónum venda eygu síni móti framtíðini. I veruleikanum var eingin mótstøða móti ynskjum teirra

at hóma. Teir kundu vænta sær undirtøku frá øllum síðum. Spurningurin var bert um at koma í gongd.

Og kortini kom søgan at vísa hvussu skeivt alt fór at ganga.

Undir bretskum yvirræði

Bretar fingi i 1920 yvirræði á Palestina. Støddin á økinum var tá tað, sum í dag samanlagt er Ísrael og Jordan.

Stýrið var samansett av enskum embætismonnum og einum hásendiharra, ið skuldi hava hjálp fra jødiska stovninum The Jewish Agency.

Arabiska fólkid var ikki serliga nøgt við, at eingin stovnur umboðaði tey. Tað bøtti heldur ikki um støðuna, at tann fyrsti

hásendiharrin ið útpeikaður varð, æt Herbert Samuel, og var jødi. Rembingar tóku seg upp, gøtuófriður, harðskapur og morð. Bretska fyrisitingin tyktist ikki at vera uppgávuna vaksin. Hervaldið gjørdi einki fyri at steðga valdsgerðum og manndrápi, hóast slíkt hendi beint fyri eygunum.

Hetta elvdi sjálvandi arabum til at gera meira ófrið, eftirsum arabiskur hugsunarháttur metir atgerðarloysi standast av ótta og vantandi dirvi.

Tó skal sigast, at flestu arabar livdu í friði og góðsemju móti jødisku niðursetufólkunum. Og var hetta til gagns fyri báðar partar. Hinvegin skerst ikki burtur, at kósin fyri hini komandi ártíggini longu var lögð, og at ein longu kundi ímynda sær at alt for at enda í eini stórarri uppgerð.

Áhugi breta var ikki einans at finna síni egnu bein at standa á í Miðeystri. Teir brellaðust eisini eftir at fáa fótin innum hjá arabum, og royndu tí at fáa teir yvir í sin part. Tað fyrsta stigið, í so máta, var ein fundur við arabisku sheikarnar, har sendiharrin gjørði kunnugt, at bretska stjórnin var sinnað at geva beduinunum eystanfyri Jordan sjálvræði.

Um somu tíð fekk Winston Churchill ábyrgdina av at bøta um støðuna í Palestina, og í tí sambandi man hann helst hava gloymt

tann prozjonistiska hugburðin hann áður hevði havt.

I februar mánað 1921 skar Churchill nevnliga Palestina í tveir partar. Hetta tók honum ikki meira enn hálvan tíma. Abdullah prinsur, ið var sonur Hussain í Hedjas og beiggi Faisal, sum annars var blakaður út ur Síriulandi av fransmonnum, fekk 78% av økinum. Hesin nýggi emirur, Abdullah, hevði hjálpt bretum undir krígunum, og við hesi sundurbýting varð roynt at fyribygja einum pínligum stríði millum áður sameindar. Bæði økini vóru sjálvsagt verandi undir bretskum yvirræði.

Teir ið komu at gjalda prísir vóru jødamir. Knappliga vóru bert 22% eftir av tí upprunaliga Palestina teir høvdu fingið lyfti um. Jødum var bannað at fara eystur um ána Jordan, meðan eingin avmarking varð sett arabum at fara vestur um.

Blái Krossur í Sandnes í Noregi

Tað var eitt kvöldið, at vit sótu og hugdu at Visjon Norge. Har høvdu teir samrøðu við

leiðaran á Bláa Krossi í Sandnes og við tveir av hansara medarbeiðarum.

Leiðarin, sum mundi vera síðst í 60-árunum, hevði sum ungur verið rúsmisnýtari. Hann gjørdist trúgvandi, og Harrin loysti hann burtur úr øllum vesaldóminum og gav honum kall at

Ein dagin, tá ið hann var til arbeiðis á Bláa krossi, fekk hann eina sterka sannføring frá

fara at arbeiða hjá Bláa Krossi. Men hann gloymdi ikki síni gomlu vinfólk og vitjaði ofta yvir á Plata í Oslo, sum er tað staðið, har rúsevnmisnýtarar halda til.

Harranum, at hann skuldi senda einum ávísun manni eitt SMS. Leiðarin tók fartelesonina og

skrivaði: Í faðirs míns húsi eru mong rúm – tú ert eisini vælkominn. So sendi hann SMS-ið. Tá ið misnýttarin fekk hesi boðini, høvdu tey so stóra ávirkan á hann, at hann í stundini reistist og fór til Sandnes at leita sær hjálp. Hann bleiv frelstur, fríaður og fór trý ár á ein bíbliuskúla, og síðani hevur hann nú í fleiri ár verið ein av medarbeiðarunum á Bláa Krossi.

Hin medarbeiðarin var ein ung genta. Hon kom úr einum trúgvandi heimi og hevði ongantíð livað úti í verðini. Hon fekk sjúkuna ME og gjørdist ógvuliga ring. Hon lá í songini í fleiri ár. Tey síðstu árin las hon nógv í Bíbliuni, og trúgvinn vaks. Hon sá, hvør ið tað er, sum í veruleikanum stendur aftan fyri sjúkur. Skriftstøð sum Áps. 10,38 og Luk. 13,16 søgdu so skilliga frá tí: ”Hann (Jesus) sum gekk umkring og gjørdi væl og grøddi øll, sum vóru **illa stødd av djevlinum.**” og ”Men henda konan, sum er dóttir Ábrahams, og sum **Satan hevur hildið bundna í fjøtrum,** og tað í átjan ár, átti hon ikki at verða loyst úr hesum bandi ein hvíludag?”

Tað er altso Satan, sum kastar sjúkur á fólk. Sum hon las, fekk hon eina vissu um, at hon fór at gerast frísk. Hon las skriftstaðið: ”Verið tí Gudi undirgivnir! Men standið ímót

djevlinum, og tá skal hann flýggja frá tykkum.” Ják. 4,7 Hetta orðið tók hon til sín og fór at biðja soleiðis: ”Vík frá mær Satan og tak allar tínar sjúkur við tær!” Hesa bøn bað hon áhaldandi í 7 dagar – sama dagatal, sum fólk ið gekk rundan um Jeriko, og múrurin fall (Jósva 6.). Tá gjørdist hon púra frísk og hevur verið tað síðani.

Jesus er hin einasti, sum kann seta menniskju í fullkomið frælsi. ”Andi Harrans, drottins, er yvir mær, tí at hann hevur salvað meg til at bera fátækum gleðið, sent meg við heilsubót fyri sundurbrotin hjørtu, til at boða **hertiknum og fjøtraðum loysn.**” Jes. 61,1. Jesus loysir leinkjurnar av teimum, sum eru bundin av rúsevnum og alkoholi, men vit mugu standa ímóti djevlinum og ikki leita upp freistingina, sum er sum ein magnetur, og tú ert jarnpettið, sum magnetin dregur at sær.

Unga gentan endaði samrøðu sína so: ”Djevlurin er ein slanga. Um tú veitst, at ein slanga er inni í húsi tínum, so leggur tú teg ikki at sova, fyrr enn tú hevur rikið slanguna út!”

Effie Campbell

Verið áhaldandi í bønini

Tað var eitt kvöldið, at vit komu av mótinum í Meinigheitshúsinum og komu í fylgi við einum manni. Tá fer hann at greiða frá einari hending, sum hann fyrri nógvum árum síðani, hevði upplivað.

Hann hevði í eitt langt tíðarskeið pínst illa av tveimum prolapsum, sum hann hevði í rygginum. Hann hevði verið mangar, mangar ferðir frammi til forbøn, og tað nyttaði einki. Tað var blivið líka sum ein vani, og hann væntaði sær heldur einki.

So eitt kvöldið er hann aftur á einum karismatiskum motti. Tað eru trýggir menn, sum standa fyri hesum motti. Eftir taluna bjóðar Thomas Juul fram til forbøn. Tá rópar hesin maðurin: ”Tú, hvussu ofta skal ein koma til forbøn, áðrenn ein fær svar?”

Thomas Juul vendir sær til Per Waag og spyr hann: ”Hvat svarar tú hasum manninum?”

Per vendir sær til tann triðja mannin, sum kallaðist Mr. Smith og var úr Esbjerg, og spyr hann. Smith rópar mannin fram og sigur við hann: ”Hvussu kennir tú tað beint nú inni her?” Og so bankar hann á bringuna á sær sjálvum.

”Eg kenni meg sum einkjuna í Luk. 18, sum Jesus greiddi frá. Hon bleiv við at koma á dyrnar hjá dómáranum, men hann vildi ikki svara henni. Hon gavst ikki, men herjaði alsamt á. Tá troyttaðist dómárin av henni og gav henni tað, sum hon bað um.”

”Júst so, tað er tað, sum tú skalt gera,” svaraði Mr. Smith. So legði hann hendurnar á mannin og bað eina bøn fyri honum, og maðurin varð frískur í somu stund og hevur ongantíð verið sjúkur í rygginum síðani.

Effie Campbell.

Hetta mátti eg gjalda

Vit gruna ikki hvussu nógv, ið Jesus mátti líða, fyri at keypa okkum frelsuna. Vit ána ikki, hvussu dýr hon var í veruleikanum.

Ein gomul kona plagar at lurta eftir telefonandaktini hjá Indre Mission. Ein dagin var tað ein skúlatænari, sum æt Christen Madsen, sum helt andaktina. Hann var úr Fredericia og var so ógvuliga eyðmjúkur. Henda andaktin hevði stóra ávirkan á hesa gomlu konuna, og hon segði mær frá innihaldinum. Christen Madsen, sum var ómetaliga rørdur, meðan hann talaði, greiddi soleiðis frá:

Eg sá einaferð eina sjón. Eg sá ein naknan mann upp á langan avstand. Eg helt, at hetta mundi vera ein víkingur ella ein sinnisbrekaður maður. Spakuliga kom hann gangandi ímóti mær. Tá ið hann nærkaðist, sá eg, at hann var fullur í sárum um allan kroppin. Hendur og

føtur vóru gjøgnumstungin og síða hansara við. Hann rætti hond sína út móti mær. Í fyrstani hugsaði eg, at tað var ein steinur í henni, sum hann mundi hava tikið upp á eyrvegnum. Men so sá eg, at tað var ein gimsteinur, sum glitraði og glampaði. Hesin glansurin speglaðist aftur úr eygunum á manninum. Bráðliga sá eg, at navn mítt stóð skrivað á steininum: Christen Madsen.

Eg visti, at hetta var Jesus. ”Hetta mátti eg gjalda fyri at bjarga tær,” segði hann.

Eg legði meg á knæ at tilbiðja mín Harra og Frelsara, og síðani tann dagin havi eg fylgst við honum.

Effie Campbell.

Eitt bønarsvar og ein áminning

Ein kona vitnaði niðri á Blákrosskaféini. ”Fyri nøkrum árum síðani upplivdi eg nakað, sum eg ongantíð gloymi. Eg fór saman við einari vinkonu míni og soni hennara til Fuglafjarðar. Har skuldu vit fara at hyggja at sjónkeikinum ”Emil úr Lønnebergi”. Vit fóru í góðari tíð, so vit kundu fara inn at vitja eini eldri hjún, har konan var rættiliga sjúk.

Tá ið leikurin var liðugur, skuldu vit koyra heim aftur. Hetta var í desember mánaði, og nú var tað blivið so hált sum á kalvabaki. Vegurin var glerstoyttur. Tá ið vit komu til Syðrugøtu, koyrdu vit niðan eftir tí brøttu brekkuni har, men ikki vardi leingi, til bilurin steðgaði, hann megnaði ikki brekkuna, tað var alt ov hált. Framman fyri okkum var ein annar bilur, ið eisini var uppsteðgaður.

Eg sat á baksetrinum og bað. Eg bað Jesus hjálpa okkum burtur úr hesum. Tá kemur ein bilur koyrandi ímóti okkum. Tá ið hann sær tveir uppsteðgaðar bilar, steðgar hann og kemur út. Hann fer fyrst til hin bilin og sigur

okkurt. So kemur hann yvir til okkara. Eg gloymi aldri tey orðini, sum hann segði við okkum: ”**Tit mugu venda um og koyra inn á tann smala vegin!**”

Hetta ljóðaði sum ein andalig áminning. Tað, sum maðurin meinti við, var, at ein annar gamal vegur var eisini her. Tað var ein smalur grúsvegur. Sonur vinkonuna spurdi, um maðurin ikki kundi koma inn í okkara bil og koyra hann, tí so kundi hann koma aftaná í bilinum hjá manninum. Jú, tað var gaman í. Maðurin bakkaði so allan vegin oman gjøgnum brekkuna og snaraði síðani inn á smala grúsvegin, og nú var eingin trupulleiki at koma niðan á brekkuna. So var leyst og liðugt hjá okkum, tí nú gekk leiðin oman gjøgnum brekkuna, og vit komu heim í øllum góðum. Men áminningin fer mær ongantíð úr huga: ”Tit mugu venda um og koyra inn á smala vegin!”

Effie Campbell.

Góð andalig føði

Nógv av tí, vit síggja í sjónvarpinum, er harðskapur, hor og morð. Hetta er spilt og rotin andalig føði. Tað, vit fylla okkum við, kemur at mynda okkum.

Ein maður talaði niðri á Blákrosskaféini. ”Í síðstuni havi eg fingið mær nakað fyri,” segði hann. ”Hvørt kvøld, tá ið eg leggi meg, lurti eg eftir onkrari talu á You Tube. Nú eitt kvøldið lurtaði eg eftir Hans Berntsen. Hann helt eitt møti í Haderslev, haldi eg, at tað var. Eftir møtini plagdi hann altíð at biðja fyri sjúkum. Hann segði í taluni, at hann einaferð bað fyri einum manni, sum hevði havt heilabløðing og hevði verið lammaður í høgri síðu í fleiri ár. Maðurin kom seinni aftur til Berntsen, hann var blivin fullkomiliga frískur. Hans Berntsen hevði eisini biðið fyri einum manni, sum hevði ein krabbavøkstur á heilanum. Eisini hesin maður bleiv púra frískur. Halleluja! Tað, sum er so gott við Berntsen, er, at hann ger tað so einfalt. Hann sigur, at hann kann ikki grøða nakran. Tað er

bara Gud, sum kann tað. So biður hann eina stutta bøn upp til Harrans um grøðing. Verður persónurin grøddur, so er tað **bara** Harrin, sum eigur æruna fyri tað og eingin annar. Øll blíva ikki grødd; men fyri tað skulu vit ikki gevast at biðja, tí Jesus segði, at vit skulu biðja, og so ger hann, sum hann sjálvur sær er best.

Í 1979 bleiv eg frelstur, og hetta árið var Emanuel Minos í Føroyum, og tað er einasta ferð, at hann hevur verið her. Eg havi eisini fingið mær tað fyri, at byrja morgunin við onkrari andaligari talu á You Tube t.d. av Emanueli Minos. So liggi eg og lurti undir dýnuni, og eg eri ofta øgiliga linur og minnist kanska einki aftur av tí, sum sagt varð; men orðini blíva kodað inn í heilan og leggja seg í undirvitskuna, og eg fáí gott av tí kortini, tað merki eg týðiliga, tí tað, sum kemur inn gjøgnum oyrað og eygað, myndar okkum,” endaði maðurin.

Effie Campbell.

Útgevandi
Kirkjuliga Missiónsfelagið
Purkugerði 7
Fo- 100 Tórshavn
t- postur: kmf@kmf.fo

Heimasíða: www.kmf.fo
Ábyrgd: Kristian Thorleifsson
tel: 212856
Prent: KMF
Konta: 9181- 495.337.3

Kirkjuligt Missiónsblað
kemur út 8 ferðir um árið
(februar, mars, mai, juni, august
september, november og desember
Haldaragjald: kr. 200,00